

A legszelídebb tolvajod

[2011. június]

Egyszer elmennék képzeletben
Oda, hova tavaly is vágytam:
Vendéged lennék észrevétlen
A kányafői kerti házban.

Csended lennék és láthatatlan
Rabolni próbálnék a nyártól,
Visszakémi, mit elengedtem,
Bár nem adná vissza magától.

Amikor nem is sejténéd,
Lopóznék fáid árnyékába,
A fa, a fű, a kerti szék,
S az édes húsú meggy is várna.

Tikkadtan szűrcsölném borod,
Államon folya édes vére,
Amikor nem is gondolnád,
M megbújnék pincéd hűvösébe.

A puha fűben napozgatnék,
Magam megadva, leheverve,
Nyugalmadból lopnék kicsit
A közeledben süt kéreze.

Amikor nem is képzeléd,
Osonnék kerted árnyékába,
Én, legszelídebb tolvajod.
És soha nem lépnék szobádba.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Lőnhárt Melinda

Látó Szépirodalmi Folyóirat